Súd:	Okresný súd Trenčín
Spisová značka:	12C/234/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3109229086
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Judita Knociková
ECLI:	ECLI:SK:OSTN:2014:3109229086.24

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Juditou Knocikovou v právnej veci navrhovateľa S. R., bytom S. nad D., G. XXX/X, zast. JUDr. Ľubomírom Porubanom, advokátom so sídlom v Trenčíne, Jilemnického 2 proti odporcovi PEREX, a.s., Bratislava, Trnavská cesta 39/A, IČO 00 685 313, zast. LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., Bratislava, Tehelná 25, IČO 36 857 998 o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy s príslušenstvom takto

r o z h o d o l :

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 3.500,- eur do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti s a návrh na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 11.500,- eur z a m i e t a .

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu iných trov konania vo výške 15.066,- eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 35.511,99 eur, všetko k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. Ľubomíra Porubana, advokáta, do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 9.11.2011 č.k. 12C/234/2009-352 bol návrh navrhovateľa na uverejnenie ospravedlnenia zamietnutý, odporca bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,- eur a návrh vo zvyšnej časti na zaplatenie nemajetkovej ujmy do výšky 500.000,- eur zamietnutý. Na základe odvolanie odporcu iba proti výroku o povinnosti zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,- eur, bol prvostupňový rozsudok v tejto časti zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.10.2013, č.k. 4Co/48/2012-392 a vec bola vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, súd prvého stupňa pri aplikácii §1 3 ods. 2,3 Občianskeho zákonníka mal vychádzať z takého výkladu, podľa ktorého na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vyžaduje od navrhovateľa v konaní o ochranu osobnosti, aby preukázal, že v dôsledku neoprávneného zásahu do jeho osobnosti nebolo postačujúcim priznanie morálnej satisfakcie, a to najmä preto, že v značnej miere bola znížená jeho dôstojnosť ako fyzickej osoby, alebo jeho vážnosť v spoločnosti. Nepostačuje totiž iba tvrdenie navrhovateľa o existencii nepriaznivých následkov na jeho osobnosti v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom, a to ani v prípade, ak ich navrhovateľ podrobne popíše z hľadiska ich intenzity a rozsahu. O tejto otázke musí súd rozhodnúť na základe výsledkov dokazovania, pričom podľa § 226 O.s.p. je prvostupňový súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, svedkov, oboznámením článku, opravy článku, úradného povolenia, žiadostí, výsledku prieskumu, mediálneho monitoringu, uznesenia o začatí trestného stíhania a jeho zastavenia, rozhodnutia NS SR, colných úradov, štúdie, kúpnych zmlúv, daňových priznaní, výročnej správy, etických zásah novinára a zistil tento skutkový stav veci:

Navrhovateľ v žalobe žiadal, aby súd zaviazal odporcu k povinnosti uverejniť v denníku Pravda na rovnocennom mieste a rovnakým písmom a na internetovej stránke www.pravda.sk <http://www.pravda.sk> ospravedlnenie v znení : „Denník Pravda sa ospravedlňuje S. R. za nepravdivé skutkové tvrdenia, ktoré boli publikované dňa 19.9.2009 na 2. strane v článku „Sponzor Smeru bol pri vysielačkách za pol miliardy„ zameranom na predaj vysielačiek Ministerstvu obrany“. V článku sa na adresu S. R. okrem iného uvádza: „Jeho firma R. v súčasnosti oficiálne zastupuje izraelský Elbit na Slovensku. R. ešte v roku 2001 prichytili pri nelegálnom vývoze lietadiel do Angoly“. Tieto skutkové tvrdenia sú nepravdivé. V roku 2001, ani v inom období, S. R. nevyvážal lietadlá do Angoly, a tak nemohol byť ani prichytený pri tejto činnosti a on ani jeho firma R. nikdy nezastupovali izraelskú spoločnosť Elbit na Slovensku.“ Navrhovateľ tvrdil, že autor citovaných viet neposkytol presné a dôveryhodné informácie v súlade s novinárskou etikou, keď si neoveril pravdivosť svojich tvrdení. Tým sa podľa neho dopustil nepravdivých skutkový tvrdení o navrhovateľovi, na základe ktorých možno jeho osobu presne určiť, čím došlo k neprimeraným zásahom do jeho všeobecných osobnostných práv, ktorých ochrana je garantovaná medzinárodnými i vnútroštátnymi právnymi predpismi, v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka. Uverejnením týchto nepravdivých skutočností došlo k negatívnemu vykresleniu osoby žalobcu a jeho aktivít. Odporca prostredníctvom svojho zamestnanca nesprávne vtiahol navrhovateľa do vykonštruovanej kauzy zneužívania politickej resp. úradníckej moci na poskytovanie služieb a výhod za protislužby na Ministerstve obrany Slovenskej republiky. Denník Pravda neposkytol svojej širokej čitateľskej obci i návštevníkom jeho webovej stránky objektívne informácie. Nepresnými údajmi upriamil zvýšenú pozornosť na navrhovateľa a jeho činnosť, ktorú ako osoba absolútne nefigurujúca v údajnej záležitosti klientelizmu, nemusí strpieť. Sloboda prejavu odporcu, zakotvená v článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Rímsky dohovor) č. 209/1992 Zb. nie je bezvýhradná, ale zahŕňa aj povinnosti a zodpovednosť. Svedecké výpovede a listinné dôkazy potvrdili, že predmetný článok vyvolal negatívne ohlasy nielen v kruhu navrhovateľovej rodiny a blízkych priateľov, ale aj v sfére jeho podnikateľskej činnosti, vo vzťahu k obchodným partnerom, či narušeniu prirodzenej autority u zamestnancov. Značné zníženie dôstojnosti navrhovateľa a jeho vážnosti v spoločnosti spôsobuje skutočnosť, že odporca je médium z hľadiska rozsahu jeho pôsobenia jedným z najdostupnejších zdrojov informácií širokej verejnosti. Navrhovateľ poukázal na základný predpoklad pre priznanie primeraného zadosťučinenia, ktorým je skutočnosť, že došlo k zásahu objektívne spôsobilému privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach a pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa nevyžaduje existencia následkov zásahu. Či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo išlo iba o nedbalé preberanie poznatkov a ich následné rozširovanie, je pri celkovom posudzovaní bezvýznamné. Predmetný článok vyvolal skreslený názor v predstavách iných subjektov (zástupcov obchodných spoločností, iných právnických osôb a predstaviteľov orgánov štátnej i verejnej správy), s ktorými navrhovateľ prichádza každodenne do styku. Navrhovateľ žiadal v žalobe od odporcu zaplatenie aj nemajetkovej ujmy vo výške 500.000,- eur. Po odvolacom konaní navrhovateľ žiadal len zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- eur.

Odporca žiadal žalobný návrh zamietnuť v celom rozsahu pred odvolacím konaním a i po ňom. Zdôraznil, že pre zásah do osobnostných práv fyzickej osoby musí byť splnených niekoľko podmienok, a to: 1/ existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, 2/ neoprávnenosť takéhoto zásahu a 3/ príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a jeho následkom. Podľa odporcu predmetný článok nebol objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu u navrhovateľa a spoločnosti R., a.s., pretože v žalovanom článku boli uverejnené korektné informácie tak o osobe navrhovateľa, ako aj o podozreniach, ktoré voči navrhovateľovi existovali. Odporca na základe predložených listinných dôkazov považoval uvedený vývoz lietadiel do Angoly v roku 2001 za konanie v rozpore s colnými predpismi, a teda vývoz nezákonný, resp. nelegálny. Z mediálneho monitoringu tlače vyplynulo, že osoba navrhovateľa, jeho pôsobenie v spoločnosti R., a.s. a samotná spoločnosť R., a.s. boli v relevantnom čase predmetom záujmu viacerých celoslovenských médií, a to najmä vzhľadom na osobu navrhovateľa a podozrení z personálneho prepojenia pri objednávkach vojenského materiálu v rezorte obrany (spadajúceho pod stranu SMER) a sponzormi politickej strany SMER, ako aj z dôvodu podozrení z nehospodárneho nakladania s verejnými financiami v rezorte Ministerstva obrany SR (ďalej len MO SR) a personálnym prepojením medzi zástupcom MO SR, sponzorom strany SMER a osobou navrhovateľa. Denník Pravda na tieto skutočnosti poukazoval a nemal záujem o diskreditáciu navrhovateľa. Tým, že v predmetnom článku boli uverejnené pravdivé a korektné informácie, bola zachovaná prezumpcia neviny všetkých osôb uvedených v článku. Článok sa týkal informácií, ktoré mala verejnosť v čase uverejnenia žalovaného článku už dávno k dispozícii, a to aj v iných printových médiách. Téma financovania,

hospodárenia a nakladania s verejnými finančnými prostriedkami bola a dlhodobo je predmetom záujmu širokej verejnosti. Uvedený článok sa netýkal navrhovateľa, ale spoločenskej problematiky nákupu vojenského materiálu na MO SR, previazanosti osôb z MO SR na sponzorov politickej strany SMER a prepojenie na obchodníkov s vojenským materiálom. Podľa monitoringu médií za roky 2001 až 2010 osoba navrhovateľa bola mediálne exponovaná ohľadne nelegálneho vývozu lietadiel do Angoly v roku 2001. Informácia z článku, že R. spolupracoval s dlhoročným obchodníkom so zbraňami S. R., je pravdivá a potvrdil ju aj samotný navrhovateľ. Informácia, že jeho firma R. v súčasnosti oficiálne zastupuje izraelský Elbit na Slovenku, nezasahuje do práv navrhovateľa, pretože sa týka spoločnosti R., a.s. Podľa odporcu absentuje aktívna legitimácia navrhovateľa. V súvislosti s informáciou, že R. ešte v roku 2001 prichytili pri nelegálnom vývoze lietadiel do Angoly, odporca poukázal na mediálny monitoring, rozhodnutie vyšetrovateľa a colného úradu. Mediálnym monitoringom bolo preukázané, že v súvislosti so správnymi konaniami poskytoval v mene spoločnosti R., a.s. tlačové vyhlásenia a stanoviská práve a len navrhovateľ a on je kľúčovou osobou v uvedených spoločnostiach. Podľa platného colného zákona sa zavinenie pri colnom delikte neskúma a relevantný je len objektívny stav. Z tohto dôvodu sú tvrdenia navrhovateľa o neúmyselnej chybe pri vývoze lietadiel irelevantné a smerodajnou je skutočnosť, že k porušeniu zákona pri vývoze došlo. Z rozhodnutia colného úradu bola preukázaná zodpovednosť spoločnosti R., a.s. za spáchanie colného deliktu. Práve z dôvodu, že navrhovateľ ako člen štatutárneho orgánu za spoločnosť R., a.s. v roku 2001 a 2002 vystupoval a vyjadroval sa ku správnemu konania vedenému Colným úradom Žilina ako aj Colným riaditeľstvom SR, ako aj k uloženej sankcii bola použitá v žalovanom článku zjednodušená informácia o tom, že „R. ešte v roku 2001 prichytili pri nelegálnom vývoze lietadiel do Angoly.“ V žalovanom článku bolo meno navrhovateľa použité práve z dôvodu, že tu existovali podozrenia z prepojenia medzi zamestnancom MO SR (šéf sekcie vyzbrojovania U. I.), sponzorom strany SMER (p. R.), ktorý je zároveň bývalým spolužiakom p. U. I. a navrhovateľom. Spoločnosť R., a.s., ani S.M.S. spol. s r.o. nemôže poznať ani priateliť sa s p. R. ani so žiadnou inou osobou. To bolo podstatou článku a informácie o navrhovateľovi v kontexte celého článku sú nepodstatné a slúžili len na dokreslenie. Odporca považoval navrhovateľom predložené listy od obchodných partnerov o odstúpení od uzavretých kontraktov za dodatočne vyfabrikované. Podľa neho je nepravdepodobné, že by v Izraeli v spoločnosti Procon Trade alebo v bližšie nešpecifikovanej africkej krajine vôbec čítali slovenskú dennú tlač vrátane denníka Pravda z dôvodu jazykovej bariéry a z dôvodu nedistribuovania denníka v týchto krajinách. Namietal nedôveryhodnosť týchto dôkazov z ďalších dôvodov, ako napr. predloženie dôkazov po 15 mesiacoch od uverejnenia článku. Odporca k navrhovateľom tvrdeným následkom poukázal na to, že navrhovateľ odmietol uviesť mená osôb z MO SR a MZV SR, ktoré mali v dôsledku žalovaného článku zmeniť vzťah k navrhovateľovi a tým znemožnil preukázanie opodstatnenosti svojich tvrdení. V súvislosti so susedmi v mieste trvalého bydliska navrhovateľ nebol schopný riadne označiť menom a priezviskom týchto susedov, ktorí údajne mali k nemu zmeniť vzťah a týchto označil až dodatočne, z čoho je zrejmé, že nešlo o žiadne intenzívne vzťahy medzi nimi. Ďalej poukázal na vyjadrenie navrhovateľa, že sa nezmenil vzťah jeho dcér, zaťov a vnukov k nemu, teda žalovaný článok nespôsobil žiadne negatívne dôsledky v rodinnom kruhu navrhovateľa. Z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že negatívne následky v jeho osobnostnej sfére a v zdravotnom stave boli vyvolané v drvivej väčšine už v roku 2001, z čoho je zrejmé, že medzi následkami tvrdenými navrhovateľom a žalovaným článkom absentuje akákoľvek príčinná súvislosť. Z výsluchu svedkov V. I. a I. I., prevádzkujúcich obchod a reštauračné zariadenie v mieste bydliska navrhovateľa vyplynulo, že nedošlo k zmene v okolí navrhovateľa, ktoré by mali vplyv na jeho právo na ochranu osobnosti. Voči navrhovateľovi bolo vedené trestné stíhanie a bolo zastavené nie po 3 mesiacoch ako uviedol navrhovateľ, ale po 5 mesiacoch. Podľa odporcu sú právne relevantné nie domnelé, ale skutočné následky údajne vyvolané žalovaným článkom. Zdôraznil, že žalobou napadnuté informácie v žalovanom článku zo dňa 19.9.2009 boli v denníku Pravda spresnené a opravené už v článku zo dňa 22.10.2009 a je potrebné vziať do úvahy dĺžku trvania tohto zásahu, ktorý bol uverejnením opravy a spresnenia konvalidovaný. Odporca bol názoru, že už samostatným zverejnením doplňujúcich a spresňujúcich informácií bola navrhovateľovi poskytnutá dostatočná satisfakcia a predstavuje skutočnú vôľu a snahu odporcu uviesť informácie na pravú mieru. Redakcia odporcu postupovala v danom prípade z vlastného podnetu potom, ako nevyhovela žiadosti navrhovateľa na uverejnenie tlačovej opravy a tlačovej odpovede, ktoré nespĺňali náležitosti požadované zák. č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači. Podľa odporcu navrhovateľ relevantnými dôkazmi nepreukázal, že ním tvrdené následky boli spôsobené práve a len v príčinnej súvislosti so žalovaným článkom. Podozrenia v súvislosti s nákupom vysielačiek pre MO SR voči navrhovateľovi existovali v rôznej podobe už aj pred uverejnením žalovaného článku, pričom žalovaný článok len informoval o už vzniknutom stave. Navrhovateľa nediskreditovala ani jedna z informácií v žalovanom článku, ale samotné podozrenia, ktoré existovali voči osobe navrhovateľa a

tiež spoločnosti R., a.s., resp. S.M.S., spol. s r.o. v čase uverejnenia žalovaného článku. Zverejnenie žalovaného článku nemalo žiadne negatívne následky v podnikateľskej sfére navrhovateľa, čo vyplýva z účtovnej uzávierky spoločnosti R., a.s., ktorá už niekoľko rokov nevykonáva aktívnu podnikateľskú činnosť a po uverejnení žalovaného článku MO SR uzavrelo so spoločnosťou S.M.S., spol. s r.o. finančne veľmi objemné zmluvy na dodávku zbrojnej techniky a náhradných dielov. Poukázal na to, že úlohou súdu je určovať limity slobody prejavu a tým chrániť meno, česť a povesť jednotlivca, ale zároveň nemôžu byť rozhodnutia súdov zdrojov neprimeraných príjmov a nesmú smerovať k finančnej likvidácii vydavateľov tlače, ktorí plnia v demokratickej spoločnosti nezastupiteľnú úlohu v oblasti slobody slova tlače, slobody prejavu a práva na informácie. Odporca sa odvolával aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých novinárska sloboda tiež zahrňuje možné odchýlenie sa k určitému stupňu „nadsázky“ alebo dokonca provokácie, je uznávaná dobrá viera novinára v prípade, že si overil fakty a tlač nenesie zodpovednosť ani ak sa neskôr dokáže nepravdivosť faktov, prispieva k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho záujmu, tlač môže používať pri písaní článkov určitú formu zjednodušenia. Odporca k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy uviedol, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal značnú mieru zásahu do práva na ochranu osobnosti a jej výška je neprimerane vysoká vzhľadom na rozhodnutia ESĽP ako aj vzhľadom na náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia podľa zák. č. 437/2004 Z. z., kde je stanovená maximálna výška 3,1 milióna Sk (t.j. 102.901,- eur) pre prípad najťažšieho poranenia s doživotným postihnutím. Doplnil, že podľa zák. č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (napr. znásilnenie a pod.) môže byť priznaná maximálna výška náhrady nemajetkovej ujmy týmto obetiam vo výške do 10-násobku minimálnej mzdy (352,- eur), t.j. do 3.520,- eur. Poukázal aj na rozhodnutie ESĽP vo veci Marônek v. Slovensko. Trval na dôslednej aplikáciu § 118a O.s.p. Odporca namietal aj znenie žalobného petitu, ktorý považuje za nevykonateľný, pričom navrhovateľ ani nemá aktívnu legitimáciu v rozsahu ním uplatneného žalobného nároku. Žalovaný článok sa netýka navrhovateľa a ani jeho osobnostných práv, ale sa týka spoločnosti R., a.s., v ktorej navrhovateľ pôsobí ako štatutárny orgán a tento fakt nemôže spôsobiť zásah do práv navrhovateľa. Odporca tvrdil, že súd je viazaný podaným návrhom ako celkom, nemôže ho upravovať, čokoľvek meniť , vypúšťať alebo dopĺňať. Súd môže žalobe buď vyhovieť alebo ju zamietnuť. Odporca žiadal aj náhradu trov konania.

Súd zistil tento skutkový stav veci:

V denníku Pravda, ktorého vydavateľom je odporca, bol dňa 19. septembra 2009 na 2. strane, označenej „Téma dňa“ uverejnený článok pod názvom „Sponzor Smeru bol pri vysielačkách za pol miliardy“, v ktorom bola zverejnená aj žalobou napadnutá časť v tomto znení : „R. spolupracoval aj s dlhoročným obchodníkom so zbraňami S. R.. Jeho firma Hermes v súčasnosti oficiálne zastupuje izraelský Elbit na Slovensku. R. ešte v roku 2001 prichytili pri nelegálnom vývoze lietadiel do Angoly.“ Dňa 22. októbra 2009 denník Pravda zverejnil opravu tohto znenia: „Pravda 19. septembra 2009 v článku „Sponzor Smeru bol pri vysielačkách za pol miliardy“ nesprávne uviedla, že S. R. prichytili pri nelegálnom vývoze lietadiel do Angoly. Colníci nevrátili zásielku lietadiel preto, že by vývoz bol nelegálny. Nie je tiež pravda, že firma R. v súčasnosti oficiálne zastupuje izraelský Elbit. Za chyby sa ospravedlňujeme.“

Podľa uznesenia Krajského úradu vyšetrovania PZ Trenčín zo dňa 3.10.2001 ČVS: KÚV-74/20-2001 bolo začaté trestné stíhanie pre pokus trestného činu podľa 176 ods. 1 Trest. zákona a podľa uznesenia zo dňa 6.1.2002 toho istého úradu a čísla bolo toto trestné stíhanie zastavené, lebo nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Colné riaditeľstvo SR v Bratislave svojim rozhodnutím zo dňa 29.4.2002 č. 53899/01-5270/2001/1 zmenilo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, Colného úradu v Žiline, tak, že sumu sankcie pokuty vo výške 2.500.000,- Sk (t.j. 82.984,80 eur) znížilo na pokutu vo výške 1.000.000,-S k (t.j. 33.193,92 eur). V tomto rozhodnutí bolo zistené, že bolo vyvážaných spolu 5 lietadiel a problém bol v označení týchto lietadiel na licencii ako aj ich súčasti- základnej výzbroje. Nebolo zistené, že by spoločnosť Hermes, a.s. vyvážala úhrne väčší počet lietadiel ako bol deklarovaný úhrnný počet. Zákonnosť tohto rozhodnutia preskúmal Najvyšší súd SR dňa 10.12.2002 a navrhovateľ bol neúspešný. Najvyšší súd sa stotožnil s názorom Colného riaditeľstva SR. Pokutu vo výške 1.000.000,- Sk (33.193,92 eur) považoval za primeranú z dôvodu zodpovednosti spoločnosti R., a.s. z dopustenia sa colného deliktu podľa § 439 písm. j/ Colného zákona (nedeklarované časti vyvážaného tovaru a nesprávne deklarovanie nomenklatúrneho zaradenia tovaru).

Ministerstvo obrany SR uzavrelo dňa 16.6.2010 kúpnu zmluvu s predávajúcim- spoločnosťou G.. s.r.o. Dubnica nad Váhom, zastúpenou Ing. D. H. na kúpu a dodávku vojenského tovaru v značnom objeme (č.l. 167 spisu) s doplnkom č. 1 zo dňa 6.12.2010 a ďalšiu kúpnu zmluvu zo dňa 11.6.2010 tiež v značnom objeme (č.l. 182 spisu).

Podľa daňového priznania spoločnosti R., a.s.za rok 2008 mala základ dane 5.229,744,- Sk a preplatok dane 162.448,- Sk, za rok 2009 základ dane 0,- eur a preplatok dane 19.831,99 eur, za rok 2010 základ dane 25.226,74 eur a preplatok dane 702,17 eur. Vo výročnej správe o podnikateľskej činnosti, o stave majetku spoločnosti R. a obchodnej činnosti za rok 2009 bolo uvedené, že navrhovateľ je predsedom predstavenstva a spoločnosť v roku 2009 nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť, nevykonávala žiadny predaj tovaru a služieb.

Podľa bodu 1.1. časti I. Etických zásad novinára vydavateľstva odporcu poslaním denníka Pravda je poskytovať rýchle a komplexné informácie.

Z mediálneho monitoringu vyplýva, že navrhovateľ sa v rokoch 2001-2002 vyjadroval k predmetnej kauze vývozu lietadiel do Angoly ako generálny riaditeľ spoločnosti R..

T. uviedol, že on ako fyzická osoba a ani spoločnosť R., a.s. nikdy oficiálne nezastupovala izraelskú spoločnosť Elbit. Zastupovala ju spoločnosť G.. s.r.o. Dubnica nad Váhom, ktorej je spoločníkom, ale nie konateľom.

Podľa § 11 Obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosť, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov svojej povahy.

Táto občianskoprávna ochrana osobnosti na rozdiel od administratívnoprávnej a trestnoprávnej ochrany je založená na objektívnom zodpovednostnom princípe. Z toho vyplýva, že na vznik zodpovednosti sa nevyžaduje subjektívny predpoklad v podobe zavinenia toho, kto neoprávnený zásah do osobnostného práva vykonal. Nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov. Stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Za neoprávnený zásah sa nepovažuje kritika, ak je pravdivá, objektívna a namierená proti spoločenským nešvárom a súčasne svojou formou primeraná. Neoprávneným zásahom nie sú ani podnety, upozornenia a sťažnosti urobené primeraným spôsobom adresované príslušným orgánom. Občiansky zákonník poskytuje ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť, vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Za tejto podmienky chráni ustanovenie § 11 Obč. zák. fyzickú osobu najmä proti rozširovaniu nepravdivých tvrdení o nej. Osobitným prostriedkom právnej ochrany je ustanovenie § 7 až 10 zák. č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch v znení neskorších predpisov (tlačový zákon), ktorý poskytuje právo na opravu nepravdivých údajov v stanovenej lehote a právo na odpoveď. Podmienkou podania súdnej žaloby nie je podanie žiadosti na vykonanie tlačovej opravy podľa § 7 až 10 tlačového zákona.

Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 167/2008 Z.z. v znení noviel (tlačového zákona) ak periodická tlač alebo agentúrne spravodajstvo obsahuje nepravdivé skutkové tvrdenia o osobe, na základe ktorého možno osobu presne určiť, má táto osoba právo žiadať o uverejnenie opravy nepravdivého skutkového tvrdenia.

Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 167/2008 Z.z. v znení noviel (tlačového zákona) ak periodická tlač alebo agentúrne spravodajstvo obsahuje skutkové tvrdenia, ktoré sa dotýkajú cti, dôstojnosti alebo súkromia fyzickej osoby, alebo názvu alebo dobrej povesti právnickej osoby, na základe ktorého možno osobu presne určiť, má táto osoba právo žiadať uverejnenie odpovede.

Odporca vo svojej obrane poukazoval na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ESĽP). Súd sa zaoberal aj touto časťou obrany odporcu.

Podľa článku 19 Všeobecnej deklarácie ľudských práv každý má právo na slobodu presvedčenia a prejavu. Toto právo nepripúšťa, aby niekto utrpel ujmu pre svoje presvedčenie a zahŕňa právo vyhľadávať a rozširovať informácie a myšlienky akýmikoľvek prostriedkami a bez ohľadu na hranice.

Podľa článku 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv (Dohovoru) 1/ každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televízny alebo filmovým spoločnostiam. 2/ Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa článku 6 ods. 2 Dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa pokladá za nevinného, pokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa článku 26 Ústavy Slovenskej republiky 1/ sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. 2/ každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. 3/ cenzúra sa zakazuje. 4/ Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti. 5/ Orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku, podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Vo veciach tvrdeného porušenia práva na slobodu prejavu podľa čl. 10 Dohovoru ESĽP skúma, či tvrdené konanie zasahujúce do práva na slobodu prejavu je zásahom verejnej moci (napr. či ide o rozhodnutie národného súdu), potom či je takýto zásah na ochranu práv a povesti iných predpísaný zákonom a nakoniec, či išlo o zásah nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. Pri posudzovaní nevyhnutnosti zásahu v demokratickej spoločnosti ide o posudzovanie, či opatrenie smerujúce k obmedzeniu sťažovateľových práv sledovalo legitímny cieľ a či bolo primerané tomuto cieľu. Za demokratickú spoločnosť považuje takú spoločnosť, ktorá je založená na pluralizme, tolerancii a liberalizmu, v ktorej sloboda politickej diskusie tvorí samotnú podstatu tejto koncepcie. Koncepcia nevyhnutnosti znamená, že obmedzenia práva sťažovateľa musia byť primerané verejnému účelu, ktorému slúžia. Pri zachovávaní obmedzenia by záujem jednotlivca o užívanie práva mal byť v rovnováhe so záujmami iného jednotlivca, ako aj so záujmami spoločnosti ako celku. ESĽP pri posudzovaní prípadov obmedzenia slobody tlače dôsledne odlišuje hodnotiace úsudky od tvrdení. Zatiaľ čo pravdivosť tvrdení možno preukázať, požadovať preukázanie pravdivosti hodnotiacich úsudkov je vylúčené podľa čl. 10 Dohovoru. Pri hodnotiacich úsudkoch je dôležité naopak to, či vyplývali logicky z pravdivých premís, resp. či si novinári splnili povinnosť vychádzať pri vytváraní svojich úsudkov a kritiky z pravdivých a overených údajov.

V rozhodnutia ESĽP vo veci News Verlags GmbH c/a Rakúsko sa uvádza, že jednou z úloh tlače je i prinášať informácie o priebehu súdneho konania, ktoré za predpokladu, že nepresahuje stanovené hranice, prispieva k verejnosti konania.

Toto rozhodnutie nemožno aplikovať na daný prípad, pretože toto rozhodnutie vychádzalo zo zásady verejnosti súdneho konania, ktoré malo väčšiu váhu ako právo fyzickej osoby na ochranu osobnosti a v prejednávanej veci nešlo o takého štádium trestného konania.

V rozhodnutí ESĽP vo veci Bladet Tromso a Stensaas c/a Nórsko uviedol, že tlač pokiaľ prispieva k verejnej diskusii o záležitostiach verejného záujmu, by mala mať bežne právo spoliehať sa na obsah oficiálnych správ bez toho, aby bola sama povinná vykonávať nezávislý prieskum, pretože inak by mohla byť podkopaná jej životne dôležitá úloha „strážneho psa“, ktorú zohráva.

Z tohto rozhodnutia vyplýva, že tlač má v demokratickej spoločnosti, založenej aj na slobode politickej diskusie , prispievať k verejnej diskusii o záležitostiach verejného záujmu. V prejednávanej veci uverejnením žalobou napadnutej časti článku nemožno hovoriť o žiadnej verejnej či politickej diskusii,

ktorá by vychádzala z obsahu oficiálnej správy, pretože ani navrhovateľ ani nikto ďalší nedostal priestor na svoje vyjadrenie.

V rozhodnutí ESĽP vo veci Thoma c/a Luxembursko uviedol, že všeobecné vyžadovanie, aby sa novinári dištancovali systematicky a výslovne od obsahu citácie, ktorá by mohla uraziť tretie osoby alebo ich provokovať, či poškodiť ich česť, sa nezlučuje s úlohou tlače informovať o skutočnostiach alebo názoroch a myšlienkach, o ktorých sa v danej chvíli hovorí. V tomto prípade ESĽP uviedol, že novinár umožnil v rozhovore vyjadriť sa i zástupcovi druhej strany.

V porovnaní s prejednávanou vecou odporca neumožnil vyjadriť sa priamo v tom istom článku aj navrhovateľovi a nemožno ani hovoriť, že išlo o skutočnosti, o ktorých sa v danej chvíli hovorí v zmysle tohto rozhodnutia ESĽP, kde sa o danej informácii hovorilo verejne aj v iných médiách. V čase zverejnenia žalovanej časti článku sa hovorilo o iných osobách a nie o navrhovateľovi. On bol predmetom záujmu médií pred 7-8 rokmi.

V rozhodnutí ESĽP vo veci Oberschlick c/a Rakúsko (č. 2) uviedol, že sloboda prejavu je prípustná nielen pre informácie a myšlienky prijímané kladne alebo považované za neútočné alebo ako veci ľahostajné, ale aj tie, ktoré sú útočné, šokujú alebo spôsobujú rozruch. Pritom tlač nesmie prekročiť sféru stanovenú inter alia na ochranu povesti iných, jej úlohou je napriek tomu sprostredkovať informácie a myšlienky o politických otázkach a ďalších veciach všeobecného záujmu. Pritom hranice prípustnosti kritiky sú širšie vo vzťahu k politikovi ako vo vzťahu k súkromnej osobe. Aj politik má však právo na ochranu svojej povesti, ale potreba takejto ochrany musí byť v rovnováhe so záujmami otvorenej diskusie o politických problémoch, pretože výnimky zo slobody prejavu musia byť interpretované úzko.

V prípade súdenej veci nemožno hovoriť o otvorenej diskusii viacerých subjektov zainteresovaných na veci. Išlo iba o vyjadrenie autora článku.

Predmetom tohto sporu je konflikt medzi ústavou a Rímskym dohovorom garantovanou slobodou prejavu odporcu - vydavateľa denníka a právom na ochranu osobnosti navrhovateľa, ktoré je tiež garantované ústavou (čl. 16,19) ako aj dohovorom (čl. 8). Tento konflikt sa rieši prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (IV.ÚS 107/2010). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Za účelom zistenia tejto rovnováhy súdy vykonávajú test proporcionality založený na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v danom prípade „hovoril“ (uverejnil informáciu).

V prejednávanej veci súd nezistil nerovnováhu na jednotlivé otázky okrem jednej a to otázky, KEDY bol predmetný článok uverejnený. Podľa súdnej praxe informácia je pominuteľným majetkom a oneskorenie jej zverejnenia je spravidla spojené so stratou jej hodnoty a významu, pričom verejnosť má právo na aktuálne informácie a zvlášť vtedy, ak sa týkajú otázok dôležitého verejného záujmu. Verejnosť má právo na úplné a presné informácie (rozsudok ESĽP News Verlag GmbH & CoKG proti Rakúsku z roku 2000).

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že ku skutočnostiam uvedeným v článku došlo v roku 2001 a tlač o tejto skutočnosti informovala rozsiahle v rokoch 2001 a 2002. Podľa mediálneho monitoringu z tohto obdobia sa k tejto záležitosti vyjadroval aj navrhovateľ ako generálny riaditeľ spoločnosti HERMES, a.s. Teda v aktuálnom čase bola verejnosť informovaná zrejme podľa vtedy dostupných informácií médií. Avšak od roku 2001 do času uverejnenia žalovanej časti článku s rovnakým obsahom uplynulo 8 rokov! Okrem toho boli do konca roka 2002 ukončené správne, colné a trestné konania ohľadne údajného nelegálneho vývozu, ktoré nepotvrdili zjednodušenú informáciu o nelegálnom vývoze lietadiel do Angoly. V zmysle uvedených súdnych rozhodnutí ak sa odporca rozhodol opätovne verejnosť informovať o tejto udalosti z roku 2001, jeho povinnosťou bolo verejnosť informovať úplne a presne, teda aj s doplnením o výsledky colného a trestného konania. Odporca tak neurobil, hoci mal takúto povinnosť aj podľa vlastného etického kódexu. Takýmto konaním odporcu došlo k nerovnováhe a konfliktu medzi právom navrhovateľa na ochranu osobnosti a právom odporcu na slobodu prejavu, ktorá obmedzila právo navrhovateľa na ochranu jeho osobnosti. Týmto vznikla zodpovednosť odporcu za túto nerovnováhu v zmysle vnútroštátnych predpisov a to § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovení tlačového zákona.

Zo skutočnosti, že odporca krátko po zverejnení žalovaného článku dňa 19.9.2009 uverejnil opravu dňa 22.10.2009, t.j. asi po mesiaci a podľa tvrdenia odporcu, že to bolo ešte aj z jeho vlastnej iniciatívy, je súd presvedčený, že odporca zrejme mal k dispozícii uvedené trestné a colné rozhodnutia, popr. informácie o výsledku týchto konaní, alebo bol schopný si ich do mesiaca zaobstarať. Ak by výsledok konaní nepoznal, logicky by nemal dôvod uverejňovať opravu a ešte sa aj ospravedlňovať. Podľa uvedenej judikatúry sú novinári chránení iba v čase, kým o informovanej skutočnosti nie je ukončené trestné konanie. V danej veci sa táto ochrana nevzťahuje na odporcu, pretože trestné konanie bolo ukončené pred 6 rokmi od uverejnenia žalovanej časti článku a povinnosťou novinára bolo si pred uverejnením informácie zistiť komplexné informácie o výsledku colného a trestného konania, ktoré sa uvádzalo už v mediálnom monitoringu z rokov 2001-2002.

Z uvedených skutočností vyplýva právo navrhovateľa na ochranu osobnosti podľa § 11, 13 Občianskeho zákonníka ako fyzickej osoby z dôvodu, že v žalovanom článku bolo uvedené jeho meno a priezvisko, podľa ktorého ho bolo možné presne určiť, aj keď odporca použil zaužívané zjednodušenie. Ak by odporca v článku neuviedol meno a priezvisko navrhovateľa, ale iba názov obchodnej spoločnosti R., a.s., nedala by sa presne určiť osoba navrhovateľa a v takomto prípade by navrhovateľ ako fyzická osoba nebol aktívne legitimovaný, teda nositeľom tohto hmotného práva podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Súd posudzoval nárok navrhovateľa podľa § 11 Občianskeho zákonníka ako fyzickej osoby a nie ako konateľa alebo spoločníka obchodnej spoločnosti R., a.s.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odporca namietal, že odporcom vykonanou opravou uverejnenou v denníku Pravda krátko po zverejnení predmetného článku a zároveň pred podaním predmetnej žaloby, nemohlo dôjsť k zásahu do práva navrhovateľa a tiež nemohlo dôjsť k zásahu v značnej miere a tým neboli splnené podmienky podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a to za použitia kritérií uvedených v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že podmienkou rozhodnutia súdu o priznaní nemajetkovej ujmy je zároveň aj rozhodnutie o daní primeraného zadosťučinenia, pričom v tomto konaní súd zamietol žalobný návrh v časti poskytnutia morálneho zadosťučinenia- ospravedlnenia z dôvodu, že tak odporcu už urobil.

Súd k námietke odporcu uvádza, že podľa § 13 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na primerané zadosťučinenie- ospravedlnenie a až v prípade, že by sa nezdalo postačujúce (za stanovených podmienok) má tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Toto ustanovenie však neupravuje zákonnú podmienku, že sa tak musí stať výlučne súdnym rozhodnutím, a ani nestanovuje podmienku odmietnutia poskytnutia primeraného zadosťučinenia - ospravedlnenia pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Teda pripúšťa aj vznik situácie takej ako v danej prejednávanej veci, čo potvrdzuje aj súdna prax (NS SR 3Cdo 108/2011).

Súd bol názoru, že odporca zverejnením ospravedlnenia vo svojom denníku uznal neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv navrhovateľa a z tohto dôvodu sa súd zaoberal dôsledkami zásahu odporcu do osobnostných práv navrhovateľa s hodnotením ich závažnosti a negatívnych následkov. Súd zverejnenie ospravedlnenia považoval za nepostačujúce na zmiernenie následkov zásahu, ktorý svojou intenzitou a rozsahom odôvodňuje aj priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Výšku peňažného zadosťučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, pričom prihliada na dve hľadiská, a to tak na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Pritom však samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva

došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila (R 29/2001).

Podľa súdnej praxe pokiaľ pre vznik práva na ochranu osobnosti je postačujúca i len možnosť, že určitým konaním bolo zasiahnuté do osobnostných práv (táto možnosť vyplýva z objektívnej podstaty toho - ktorého konania vykazujúceho znaky zásahu do osobnostných práv, a preto sa nedokazuje dôkaznými prostriedkami), pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sama táto možnosť nie je postačujúca, lebo Občiansky zákonník priznanie uvedenej náhrady podmieňuje tým, že kvalifikovaná ujma na osobnostných právach skutočne nastala a je so zásahom spojená nie iba ako možný (do úvahy prichádzajúci) následok, ale ako reálny a výsledkami dokazovania preukázaný dôsledok negatívneho pôsobenia zásahu na osobnosť fyzickej osoby.

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. sú účastníci povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v danej veci, sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Aby účastník mohol splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. V konaní o ochranu osobnosti má navrhovateľ bremeno tvrdenia v tom, že odporca zasiahol do jeho osobnosti a že zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných práva; pokiaľ sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, musí v rámci svojich tvrdení uviesť, aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenie pre navrhovateľa vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiace o existencii zásahu; v prípade, že sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu (následné reakcie) napríklad v jeho rodinnom, pracovnom či inom prostredí. Len ak sú tieto skutočnosti preukázané, môže súd konštatovať, že navrhovateľ uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

Navrhovateľ k zákonným podmienkam priznania náhrady nemajetkovej ujmy uviedol, že v septembri 2009 (v čase uverejnenia predmetného článku) nežil v spoločnej domácnosti so svojimi 2 dcérami a 4 vnukmi. Býval sám. Po žalovanej medializácii sa vzťah jeho dcér, zaťov a vnukov k nemu nezmenil, pretože oni vec chápali. Naďalej sa stretávali aj komunikovali rovnako ako pred tým. Býval v rodinnom dome. Po medializácii sa zmenil vzťah jeho suseda oproti bývajúceho (meno nevedel uviesť) a suseda sprava p. Zavadila k nemu. Chovajú sa k nemu pohŕdavo, prestali komunikovať, iba pozdravia. Obidvom vysvetľoval, čo sa udialo, ale oni len pokrčili plecami. V obchodnej spoločnosti R. a G. sú spolu 4 spoločníci a vzťahy medzi nimi sa nezmenili, ani vzťahy zamestnancov týchto spoločností. Citeľne sa zmenili vzťahy pri vybavovaní vecí za spoločnosť G. na Ministerstve obrany, Ministerstve zahraničných vecí a licenčnej správe. Navrhovateľ odmietol uviesť konkrétne mená pracovníkov. V septembri 2009 so zbraňami obchodovala už len spoločnosť G. a po predmetnej medializácii (v r. 2009) dostali avízo, že 2 odberatelia chcú odstúpiť od spolupráce. Išlo asi o 30% objemu obchodu. Ak tieto spoločnosti odstúpia, v dôsledku toho sa mu zníži príjem asi o 5%. Ďalej uviedol, že býva v rodinnom dome a zamestnáva súkromné osoby, ktoré sa mu starajú o domácnosť a záhradu. Keď sa mu zníži príjem, bude musieť jednu z nich prepustiť. Je dôchodcom, poberá starobný a vdovský dôchodok a prestal byť spoločníkom

v obchodnej spoločnosti. Po prvej medializácii v roku 2001 sa mu zvýšil tlak, musel začať užívať lieky, ale skôr sa mu zhoršil zdravotný stav po tejto medializácii v roku 2009, a to hlavne sa mu zvýšil krvný tlak. Posledné 2 roky sa mu zhoršil stav chrbtice. Po tejto 2. medializácii zle spával, v noci sa budil. Pred druhou medializáciou bol pozývaný častejšie na vojenské a športové plesy, akcie a po septembri 2009 už menej. V roku 2008 aj 2007 bol pozývaný Generálnym štábom na vojenský ples v Trenčíne a v roku 2009 ho už nepozvali. Každoročne býval pozývaný na atletické preteky Dubnický most, ale v auguste 2010 už nie. Na športové plesy nechodil. Po predmetnej 2. medializácii stratil chuť chodiť na spoločenské akcie, aby stále nemusel odpovedať na nepríjemné otázky. Takisto aj po 1. medializácii v roku 2001 ho prestali pozývať na spoločenské akcie, aj vtedy stratil chuť chodiť na tieto akcie, ale potom sa to upravilo, lebo zistili, že sú solídna firma. Vdovcom je od roku 2003. Po smrti manželky asi rok nechodil na spoločenské akcie. Venoval sa aj nadáciám, ale na takéto akcie nechodil, v tejto oblasti sa nič nezmenilo. Poukázal na to, že pisateľ predmetného článku I. W. odišiel od odporcu a písal pre týždenník Plus 7 dní a pokračuje v písaní proti nim. Do divadiel, múzeí nechodil. Čo sa týkalo jeho dovoleniek, tam sa situácia nezmenila. Nebol nútený a ani nevymenil ošetrujúceho lekára v dôsledku medializácie. Ako gazdinú zamestnával svoju sestru, ani táto ani záhradník po 2. medializácii nemali tendenciu odísť. So svojim právnym zástupcom spolupracoval už dlhšie, aj pred medializáciou, a ani on nemal tendenciu ukončiť spoluprácu. Navrhovateľ neskôr doplnil svoje vyjadrenie a uviedol, že zverejnením predmetného článku ide o poškodzovanie jeho osoby ako občana, čo sa prenášalo aj na rodinu. Boli to nepríjemnosti v okruhu kolegov, priateľov, často narušovaná dôveryhodnosť človeka. Jeho rodinní príslušníci (dcéry, vnuci) dostávali rôzne nepríjemné otázky a vznikali aj negatívne reakcie okolia. Pritom jedna dcéra pracovala ako učiteľka a druhá v oblasti verejnej správy. Často v tom hrala určitú úlohu aj škodoradosť. Prijímal telefonické hovory, kde musel rôzne veci vysvetľovať. Stávalo sa mu, že sa mu niektorí ľudia vyhýbali.

Svedok I. W., autor predmetného žalovaného článku, uviedol, že v čase jeho výsluchu dňa 14.2.2011, pracoval na Ministerstve obrany SR od 1.2.2011, predtým pracoval pre spoločnosť 7 Plus s.r.o. Bratislava. Potvrdil, že si sám našiel predmetnú tému uvedenú v článku po zistení určitých skutočností. Navrhol túto tému vedúcemu, s tým, že mu povedal aj približný obsah, s tým že on to schválil. Zistil, že ide o zjavné personálne prepojenie medzi zodpovednými úradníkmi MO a dodávateľmi špeciálnej techniky a vojenského materiálu, ktorí sú zároveň personálne prepojení na sponzorov alebo sa osobne poznajú so sponzormi politickej strany SMER, ktorá v tom čase mala zodpovednosť za riadenie rezortu obrany. Už si nepamätal presne v akom časovom období pred napísaním článku toto zistil, ale bolo to v podstate nové zistenie. On mal svoje informačné zdroje ako novinár a od týchto sa dozvedel, že sa uzavrela zmluva na čiastočne nepoužiteľné vysielačky. Už jeden článok okrem tohto písal o týchto vysielačkách. V čase publikovania predmetného článku tento obchod prebiehal. V predmetnom článku hlavne poukazoval na personálne prepojenie pri uzatváraní tohto obchodu. K cene obchodu sa nemohol vyjadrovať, lebo to sa ťažko posudzuje. Už v minulosti sa objavili informácie, že pán R. uzavrel veľmi výhodnú zmluvu s ministerstvom obrany, kde dodal tovar za dvojnásobne vyššiu cenu ako konkurencia. Boli to nejaké zametače. Na základe tejto mozaiky zisťoval personálne prepojenia. Telefonoval p. Hegerovi a pýtal sa ho, či je spolužiakom U. I., čo mu potvrdil, avšak neochotne, ale potvrdil, že pracoval pre pána R. a spolupracuje s ním ďalej, hoci má vlastnú spoločnosť. Pred napísaním článku zisťoval, kto vystupuje a koná v mene zbrojárskych firiem a kto koná v mene Ministerstve obrany SR pri týchto verejných zákazkách. U. I. bol v čase písania článku a uzatvárania obchodu, ktorý je uvedený v článku, generálnym riaditeľom sekcie obranného plánovania a manažmentu zdrojov a zároveň národným veliteľom pre vyzbrojovanie. Pri tejto funkcii má osoba rozhodujúce slovo pri výbere a nákupe vojenskej techniky. Do predmetného článku vložil informáciu o tom, že pána R. ešte v roku 2001 prichytili pri nelegálnom vývoze lietadiel do Angoly z dôvodu, že pridaná hodnota novín je v tom, že pridáva - uvádza informácie v kontexte a uvádza aj informácie z minulosti. Pán R. zastupoval spoločnosti R. a G. na rokovaniach s Ministerstvom obrany SR v minulosti a zastupoval aj doteraz. Tým, že uviedol nelegálny vývoz lietadiel, v skrátenej forme mal na mysli to, že firma R., ktorú zosobnil do mena p. R., porušila právne predpisy. Nemal v úmysle rozoberať, či išlo o colné predpisy alebo o trestný čin. Vychádzal z informácii, že colníci zastavili vývoz lietadiel, uložili sankciu a R. túto sankciu zaplatil, a z toho si vyvodil myšlienkovým pochodom, že asi boli porušené nejaké predpisy. Vychádzal z toho, že ak v správnom konaní zaplatím pokutu, uznávam, že došlo k spáchaniu správneho deliktu alebo porušeniu predpisu. Aby stále nemusel písať R., R., R. bola v článku použitá určitá personifikácia, čo je v novinách bežné. Takže použil iba meno R.. Za spoločnosť v to čase konal a vyjadroval sa k nelegálnemu vývozu lietadiel do Angoly výlučne pán R.. Informácie mal z internetu. Tieto si stiahol. Mal aj svoje zdroje - ľudí pracujúcich na Ministerstve obrany SR, ktorí mu dodávali informácie. Cieľom zverejnenia tohto článku

bolo informovať verejnosť, nič iné. V kútiku duše si myslel, že sa niečo zmení na Ministerstve obrany SR, ale nič sa nezmenilo. Po zmene vlády pán I. už nie je na Ministerstve obrany SR, bol odvolaný. Svedok vedel, že navrhovateľ zastupoval firmy R. a G. viackrát na MO pri viacerých obchodoch a navyše ako autorizovaný zástupca firmy Elbit niekedy v roku 2002 organizoval prezentáciu v Poprade, kde pozývala zástupcov MO. Z monitoringu, ktorý si urobil, zistil, že za R. sa vyjadroval iba navrhovateľ. Z toho vyvodzoval, že keby s tou firmou nič nemal, tak by sa nevyjadroval k tak závažnej veci, ako bola pokutu od colníkov. Spoločnosť R. sa do útlmu vo svojej činnosti dostala (dátum uviesť nevedel) z dôvodu, že spoločnosť nezískala bezpečnostné previerky potrebné na obchodovanie s vojenským materiálom od Národného bezpečnostného úradu pred napísaním predmetného článku. Zmyslom celého článku bolo poukázanie na personálne prepojenie medzi zbrojármi a úradníkmi. Išlo o verejné financie, z ktorých štát platil za vojenský materiál. Takto noviny kontrolujú aj narábanie s verejnými financiami. V prípade vojenskej techniky neexistuje nezávislý štátny orgán, ktorý by mohol skontrolovať narábanie s verejnými financiami pri nákupe vojenského materiálu. Svedok poprel, že by si niekto objednal napísanie a zverejnenie predmetného článku. Ďalej vysvetlil, že info-grafika sa používa v novinách na vysvetlenie vzťahov, dejov, hlavne komplikovanejších vzťahov, ktoré sa takto dajú vizualizovať a pre čitateľa je to ľahšie pochopiteľné ako v dlhom písanom texte. Používa sa to aj na oživenie strany aj pre priestorové obmedzenia. Tvrdil, že jeho pracovný pomer s odporcom neskončil kvôli napísaniu predmetného článku. Odišiel do inej spoločnosti, kde som mal lepšie pracovné podmienky. Písal viackrát takéto články, keďže sa v denníku Pravda a neskôr aj v Plus 7 dní špecializoval na rezort obrany. Nemal úmysel poškodiť ani navrhovateľa ani spoločnosti R. a G.. Potvrdil, že existuje zásada pri písaní o nejakej osobe, podľa ktorej sa snaží s ňou skontaktovať a získať od nej jej vyjadrenia. Už si nepamätal, či pred písaním predmetného článku sa skontaktoval s navrhovateľom. V minulosti pri písaní iných článkov to spravil ale odpovedali mu tak všeobecne, že mu vlastne nič nepovedali. Keď sa MO SR rozhodlo, že kúpi iba určitý typ vysielačiek Tadiram, na kúpu týchto vysielačiek bol určený výhradný predajca, a to buď spoločnosť R. alebo G., kde vystupoval pán R.. Nebolo viacej predajcov na tento typ. A vopred pri zadávaní tejto zákazky, už pri výbere typu techniky, čo mal na starosti pán I. bolo zrejmé, kto ich v konečnom dôsledku dodá Ministerstvu obrany SR, teda jedna zo spoločností, v ktorej pôsobil pán R.. Tento systém fungoval stále takto, ale podstata bola vlastne v tom, aká cena a podmienky dodávky sa určia. Asi čítal diskusné príspevky k predmetnému článku na internete, ale už si nepamätám, čo v nich bolo.

Svedkyňa Mgr. V. U., dcéra navrhovateľa, uviedla, že od roku 2007 doteraz (3/2011) pracovala na Mestskom úrade Dubnica nad Váhom ako vedúca oddelenia výstavby, životného prostredia a územného plánovania. Už aj v roku 2009 bývala v samostatnej domácnosti. Asi 10 rokov bola rozvedená, mala 2 deti a to plnoletého U., žiaka strednej školy a mal. U., žiačka ZŠ. Mala iba 1 súrodenca, a to C.. N. I., bytom S. nad D., bývajúcu v samostatnej domácnosti. Po zverejnení predmetného článku bolo obdobie pol roka, kedy váhala a mala pochybnosti, či to čo je uverejnené, nie je pravda. Hľadala súvislosti. Vzťah k navrhovateľovi ako k otcovi sa nedal len tak zmeniť, lebo ho považovala korektného a seriózneho človeka. Viac na ňu dopadala verejná mienka, pretože navrhovateľa a moju mamu považovalo okolie za serióznych ľudí. Obaja mali vážnosť a úctu v meste. Negatívnou odozvou bola kritika okolia. Ona v práci bola verejne činná a všimla si, že kolegovia preberali tieto otázky. Tak isto to malo dopad aj na deti, dcéra prišla domov zo školy, s tým, že je dedko (- navrhovateľ) terorista a tak isto s tým prišiel aj syn z internátu. S kolegami v práci neotvárala debatu na túto tému, pokiaľ oni s tým neprišli. Pokiaľ sa o tom bavili, tak hovorila o tom, že sa to prešetruje a že dúfa, že je to iba nejaká novinárska kačica. Nemohla povedať, že by mala vyslovene negatívne vzťahy po zverejnení článku. Nie so všetkými spolupracovníkmi mala dôverný vzťah. Avšak počas toho obdobia asi pol až trištvrte roka sa zle cítila. To isté sa dialo aj pri rokovaniach s investormi, developermi, kde mávali poznámky, že však čo sa nad tým trápim, že jej otec prepašuje nejaké lietadlá a ona budem „za vodou“. Tak isto aj vo vzťahu s kamarátmi a známymi to bolo obdobné. Dobrý kamarát síce človeka vždy podrží, ale má svoju mienku. S jej nadriadeným v práci sa nerozprávali o týchto veciach. Pokiaľ išlo o negatívne dôsledky najhoršie bolo to, že dovtedy navrhovateľovi na 100% verila, bola úplne bez pochybností a po predmetnej medializácii stále nad tým premýšľala, váhala, zle spávala, nabúralo to jej vzťah k navrhovateľovi a pri každom ďalšom náznaku musela vyvíjať energiu a stále o tom premýšľať. Na predmetným článok ju upozornil telefonicky jej syn. Inak zvykla čítať denníky Pravdu, SME a aj boli „dobráci“, ktorí ju upozorňovali na tento článok. Už si nepamätala na články z roku 2001 a 2002. Nevedela sa vyjadriť, ktoré informácie mali byť nepravdivé v predmetnom článku z r. 2009. Po jej skúsenostiach s médiami už automaticky neverila všetkému, čo je zverejnené, ale pochybnosti tu boli.

Svedok N. F., bezprostredný sused navrhovateľa, sa pridržiaval svojej písomnej výpovede, ktorú zaslal súdu. Uviedol, že predmetné noviny čítal a zvykne čítať a určite ich čítala celá ulica. List- vyjadrenie napísal preto, aby na súde vedeli, že viem o tom a ako sa zmenilo jeho chovanie voči navrhovateľovi. Nekomunikoval s navrhovateľom pred prípravou tohto listu, nemal na to dôvod. Keď dostal predvolanie na súd, pýtal sa navrhovateľa na to, on mu povedal, že podal sťažnosť proti nim. Svedok sa opýtal, či ide o ten článok tých lietadlách, na ktorý si spomenul. Vedel, že boli v denníku Pravda, lebo tento článok čítal. Nekupoval Pravdu každý deň. Vtedy ten článok čítala celá ulica, každý sa ho pýtal, či to čítal. Pred dvomi týždňami sa mu prihodila taká udalosť, že sused mal pred domom zložený štrk a chcel si vybrať biele kamienky do záhrady. Keď si pýtal povolenie, tak mu suseda povedala, že chce mať krajšiu záhradu ako navrhovateľ. On jej povedal, že nie a ona na to, že však on predal lietadlo a ... Predmetný článok o navrhovateľovi čítal, išlo o článok o vývoze lietadiel do Angoly alebo niekde do africkej krajiny „na čierno“. Pracoval v Dubnici v bývalej ZŤS, bavil sa s kolegami a ďalšími známymi o tom. Všetci hovorili, že to nie je možné „len tak“ vyvážať lietadlá a že nie je to pravda, novinári hoci čo napíšu. Keď článok prečítal, tak ho zaskočil. Potom, keď som sa o tom bavil s ostatnými ľuďmi, tak článku nedôveroval. On od navrhovateľa nežiadal nijaké vyjadrenia ani vysvetlenie. Vedel, kde robil navrhovateľ. Do hĺbky nepátral čo konkrétne robil. Nevedel uviesť presný názov spoločnosti, v ktorej pôsobil navrhovateľ. Pred septembrom 2009 komunikoval s navrhovateľom každý deň, keď išiel z práce domov, bol vonku doma, pretože bol na dôchodku. On sa ma pýtal na hokej, ako bývalého trénera. V prvom momente po prečítaní článku si hovoril, že to je des a tie vzťahy sa trošku ochladli asi na jeden mesiac. Navrhovateľovi sa nevyhýbal, teraz sa menej vídali. Keď sa stretli, tak sa pozdravili. Svedok článku neveril, v duchu si myslel svoje a nebude to rozprávať. Navrhovateľ po zverejnení článku ani veľmi nezmenil správanie. Menej ho vídal, skôr oni zmenili správanie na ulici, pretože keď niečo potrebovali, aby pre nich navrhovateľ spravil a vybavil, tak išli za ním, ale po zverejnení článku už nešli. Dalo sa to do pôvodných koľají asi po pol až trištvrte roka.

Svedok V.. D. G., sused navrhovateľa, napísal písomné vyjadrenie ako svedok, lebo v práci mu poradili, že nemusí chodiť na súd a stačí písomné vyjadrenie. Podľa predvolania vedel o čo išlo. Uviedol, že brat mu doniesol predmetný článok a prečítal si ho. Inak Pravdu nečítaval. Povedal mu, aby sa pozrel, čo tam píšu. Keď mu doniesli predmetný článok a povedali, že čo to má za suseda, tak vydedukoval, že to je navrhovateľ. Poznal ešte jedného Dušana Herdu, ktorý hrával futbal za Prahu v 60.tych rokoch, ale ten to určite nebol. Pred napísaním listu nekomunikoval s navrhovateľom ani jeho právnym zástupcom. Už si presne nepamätal, ale potom brat alebo nejaký známy mu doniesol článok Pravdy, kde bolo ospravedlnenie navrhovateľovi. Články o navrhovateľovi v roku 2001 nečítal, len niekde v televízii to zachytil a aj v práci to spomínali. Skrátka, bola nejaká správa, ale nevedel o koho sa jednalo. V roku 2001 navrhovateľ býval vedľa neho, už asi aj v roku 2000. Ich susedské vzťahy sú také, že sa pozdravia. Sú tam aj noví susedia, nerozoberali to s nikým. Po prečítaní predmetného článku sa celkom ináč pozeral na navrhovateľa, susedské vzťahy sa poškodili. Stretával kopu ľudí a mali poznámky, že čo to má za suseda, ktorý predáva lietadlá. Bolo mu to nepríjemné. Chcel mať s každým dobré vzťahy. Navrhovateľa nežiadal o vysvetlenie v súvislosti s predmetným článkom. Pred septembrom 2009 sa s navrhovateľom stretli, pozdravili. Asi do roku 2005-2006 sa ako susedia stretli na Silvestra a podali si ruky, potom už nie. V súčasnosti komunikuje s navrhovateľom nie často. Chodí domov na večer, míňajú sa. Vzťahy boli narušené do ospravedlnenia. Potom sa to dalo do pôvodného stavu a považoval ho za seriózneho človeka. Majú dobré susedské vzťahy, váži si ho. Po zverejnení predmetného článku sa navrhovateľ vyhýbal ľuďom, bolo ho vídať menej. So susedmi som sa bavili o predmetnom článku, ale o ospravedlnení už nie.

Svedok V. I., uviedol, že je majiteľom M. u I., Kpt. T. XXX, S. nad D. tri roky. Každý deň do večera je v reštaurácii. Okolie reštaurácie poznal. Navrhovateľa - S. R. nepoznal. Meno počul, ale ho nepoznal. Nepočul, že by sa návštevníci jeho reštaurácie bavili o tomto mene. Mal 6 zamestnancov a títo sa nebavili o tomto mene.

Svedok I. I., prevádzkovateľ potravín v S. nad D., uviedol, že ich prevádzkuje 20 rokov. Cez pracovnú dobu sa tam zdržoval. Meno S. R. už počul. Osobne ho nepoznal. Predavačky mu asi dvakrát ukázali navrhovateľa. Nič viac mu nepovedali. Pýtal sa, lebo navrhovateľ býval blízko potravín. Navrhovateľ sa prvýkrát zastavil asi pred rokom a pol a niečo hľadal, preto sa na neho pýtal a druhýkrát asi pred rokom. Nebol to stály zákazník. Jeho manželku nepoznal. Predtým sa s predavačkami o tomto mene nikdy nebavili. Pýtal sa na neho iba kvôli tomu, že hľadal nejaký tovar.

I.. T. G., členka predstavenstva odporcu, uviedla, že bola informovaná o predmete spore. Vedela, že bola vydaná oprava tohto článku. Tvrdila, že noviny majú právo na omyl, preto existuje inštitút opravy, a tento bol v tomto prípade použitý. Trvala na tom, že to nemalo so žalobou nič spoločné. Opravy sú bežný mechanizmus v novinách na celom svete. Pravidelne ich noviny vydávajú a rozhoduje o tom vedenie redakcie. Ona je vo vedení redakcie od roku 2010. Keď bývajú takéto spory, nemali vytvorený žiadny fond na prípadné opravy. Vždy postupovali v dobrej viere pri uverejňovaní článkov a keď sa zistili, že došlo k chybe, vydali opravu. Noviny stále postupujú v dobrej viere, nie v úmysle niekoho poškodiť. V novinách sa používajú iniciály mena a priezviska osôb, o ktorých sa píše. Rozsah článku je limitovaný rozsahom, počtom strán novín, ich veľkosťou. Zjednodušenie textu sa používa za účelom zrozumiteľnosti pre čitateľa, aby mu vedeli vysvetli, čo sa deje. Denník Pravda písal aj o iných kauzách na Ministerstve obrany SR, ktoré súviseli s nákupom vojenského materiálu pravidelne, pretože to je otázka vo výsostnom verejnom záujme, na nákup zbraní dáva štát veľa peňazí, sú to verejné peniaze, úlohou médií je sledovať, či boli účelne a efektívne vynaložené. Boli uverejnené aj iné články o navrhovateľovi, pretože je dosť exponovaná osoba. Podobné články boli publikované a vysielané v televízii.

Súd žalobný návrh navrhovateľa na uverejnenie ospravedlnenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka zamietol v predchádzajúcom svojom rozhodnutí z dôvodu, že odporca vykonal opravu žalovaného článku dňa 22.10.2009 a súd túto považoval za postačujúcu a časovo aktuálnu. Navrhovateľ sa nemôže domáhať zverejnenia takéhoto ospravedlnenia za spoločnosť R., a.s. Ak by súd vychádzal z tvrdenia odporcu, že novinárske zjednodušenie označenie spoločnosti R., a.s. je meno navrhovateľa S. R., potom by bol celý žalobný návrh na zamietnutie. Avšak takéto novinárske zjednodušenie je síce možné v tlači, ale zároveň znamená identifikáciu určitej konkrétnej osoby v mieste jej bydliska, pracoviska, obchodného pôsobiska a nie je možné tieto následky, teda jeho zviditeľnenie, nevidieť, bagatelizovať a prehliadať. S týmto dôsledkom počíta aj samotný tlačový zákon v ustanoveniach § 7 a 8. Z tohto dôvodu bol súd názoru, že navrhovateľ má aktívu legitimáciu aj ako fyzická osoba, ale iba v časti týkajúcej sa následkov, ktoré jej žalovaný článok mohol spôsobiť v oblasti súkromného, rodinného, spoločenského, pracovného života. Jeho nárok nie je nárokom zo zodpovednosti za škodu, preto súd nemôže zisťovať výšku jeho znížených príjmov ako negatívny dôsledok uverejnenia žalovaného článku.

K negatívnym následkom spôsobeným žalovaným článkom samotný navrhovateľ uviedol, že pracuje v oblasti obchodu s vojenským materiálom a táto oblasť je veľmi citlivá na nepreverené informácie a tieto následne spôsobujú osobám alebo obchodným spoločnostiam často veľké škody, či už morálne alebo finančné a týka sa to aj ich rodinných príslušníkov, blízkych, susedov, spolupracovníkov. Uviedol, že v tejto oblasti pracuje 50 rokov a vybudoval si solídne postavenie doma aj v zahraničí. Negatívne dôsledky spočívajú v nepríjemnostiach medzi kolegami, priateľmi, v narušení dôveryhodnosti jeho osoby ako človeka. On, jeho dve dcéry, vnuci dostávajú rôzne nepríjemné otázky a prejavujú sa aj negatívne reakcie okolia. Často v tom hrá určitú úlohu aj škodoradosť. Musí vysvetľovať tieto skutočnosti, aj telefonicky, odpovedať aj na otázky cudzích ľudí. Niektorí ľudia sa mu vyhýbajú. Psychicky zle znáša on aj jeho rodinný príslušníci túto situáciu. Tieto tvrdenia navrhovateľa potvrdili aj vypočutí svedkovia. Podľa ich vyjadrení tento stav trval krátku dobu po zverejnení predmetného článku a to asi po dobu pol roka. Podľa tvrdenia navrhovateľa negatívne dôsledky v spoločenskom živote, spočívajúce v pozývaní jeho osoby na spoločenské a športové podujatia, pretrvávali stále. Zhoršenie zdravotného stavu v dôsledku opätovnej medializácie v roku 2009 navrhovateľ nepreukázal žiadnymi lekárskymi správami.

Podľa § 13 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka súd priznal navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že v jeho prípade bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti minimálne na dobu pol roka, čo navrhovateľ preukázal. K negatívnym následkom podľa súdu došlo aj v duševnej oblasti samotného navrhovateľa, čo navonok nemusí byť vidieť a okrem výpovede navrhovateľa sa táto skutočnosť nedá objektívne preukázať, pokiaľ dotknutá osoba (navrhovateľ) skrýva pred vonkajším okolím svoje pocity a nenavštevuje psychológa alebo psychiatra. Súd v zmysle uvedenej judikatúry prihliada nielen na závažnosť zníženia dôstojnosti a vážnosti navrhovateľa v spoločnosti, ale aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. V danom prípade práve okolnosti, za ktorých došlo k porušenia práva mali väčšiu váhu pri priznaní náhrady nemajetkovej ujmy. Tieto okolnosti spočívali v tom, že odporca krátko po zverejnení žalovaného článku dňa 19.9.2009 uverejnil opravu dňa 22.10.2009, t.j. asi po mesiaci a podľa jeho tvrdenia ešte aj z jeho vlastnej iniciatívy. Z toho logicky vyplýva, že odporca zrejme mal k dispozícii uvedené trestné a colné rozhodnutia, popr. informácie o výsledku týchto konaní, alebo bol schopný si ich do mesiaca zaobstarať. Ak by výsledok konaní nepoznal, logicky by nemal dôvod uverejňovať opravu a ešte sa aj ospravedlňovať. Pritom však podľa uvedenej judikatúry sú novinári

chránení iba v čase, kým o informovanej skutočnosti nie je ukončené trestné konanie. V danej veci sa táto ochrana nevzťahuje na odporcu, pretože trestné konanie bolo ukončené pred 6 rokmi od uverejnenia žalovanej časti článku a povinnosťou novinára bolo si pred uverejnením informácie zistiť komplexné informácie o výsledku colného a trestného konania, ktoré sa uvádzalo už v mediálnom monitoringu z rokov 2001-2002. Skrátene povedané, odporca zverejnil neaktuálne skutočnosti po niekoľkých rokoch.

Výšku náhrady nemajetkovej ujmy 3.500,- eur súd určil vzhľadom na preukázané tvrdenia navrhovateľom. Vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol ako nepreukázaný. Pre úplnosť súd uvádza, že podľa súdnej praxe ESĽP v konaniach pred týmto súdom nie je potrebné preukazovať vznik následkov a maximálna výška pre prípady ochrany osobnosti pre SR je 10.000,- až 12.000,- eur.

Podľa § 142 ods. 3 O.s.p. aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Trovy konania navrhovateľa pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku z návrhu vo výške 15.066,- eur a trov právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. § 10 ods. 8 za 15 úkonov (prevzatie veci 1.12.2009, žaloba 7.12.2009, pojednávania dňa 4.10.2010- nad 2hod., 14.2.2011 nad 2 hod., 21.3.2011 nad 2 hod., 16.5.2011, 5.10.2011, 9.11.2011, písomné vyjadrenia na žiadosť súdu zo dňa 15.10.2010, vyjadrenie zo dňa 21.3.2012 k odvolaniu, pojednávanie dňa 21.3.2014 a 17.9.2014) po 131,13 eur, t.j. 29.504,25 eur, režijný paušál 2x 6,95 eur, 2x7,21 eur, 5x7,41 eur, 1x7,63 eur, 2x8,04 eur, t.j. 89,08 eur, odmena spolu 29.593,33 eur, k tomu 20 % DPH z tejto sumy, t.j. 5.918,66 eur, spolu odmena advokáta 35.511,99 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Trenčín písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 2 rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že
- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na exekúciu podľa osobitného predpisu.